

čtyři vraždy stačí, drahoušku

čtyři vraždy stačí, drahoušku

autoři **nenad brixl, miloš macourek, oldřich lipský** / dramaturgie **ilona smejkalová** / režie **jan mikulášek** /

výprava **marek cpin** / dramaturgie **ilona smejkalová** / výběr hudby **jan mikulášek** /

osoby a obsazení – georg camel, učitel literatury **viktor dvořák** / harringtonová, jeho bytná **zdena przebíndová** / sabrina, bulvární novinářka **markéta haroková** / kate, vůdkyně bandy **marcela čapková** / dr. porter, majitel šeku * sheridan, inspektor z ústředí **norbert lichý** / troper, porterův strážce * brooks, hlavní komisař **přemysl bureš** / harley, hodný policista * francis, gangster z michaga * bill, gangster z michaga * ronald, gangster z michaga **tomáš dastlík** / jerry, pubescent * davidson, zlý policista * josé, gangster ze san boniga * alvaréz, gangster ze san boniga * luis, gangster ze san boniga **jan vlas** / průvodčí, pravá * mabel, šéfredaktorka * peggy, prostitutka **kateřina krejčí** / nancy, učitelka matematiky * billie, mladá gangsterka **tereza vilišová** / gogo, divný chlápek * jimmy, barman * willy, šéf inzerce * vlak, noční expres * moucha, tlustá masařka **pavel johančík** / gangster z michaga 1 * gangster z michaga 3 **michal weber** / gangster z michaga 2 * gangster z michaga 4 **martin kmec** / gangster ze san boniga 1 * gangster ze san boniga 3 **jiří zahuta** / gangster ze san boniga 2 **filip kapusta** / speciální host – v roli macbetha **tomáš dastlík** /

česká premiéra 18. května 2007

Bývám často skeptický ke všemu českému. Jsou tu však některé výrazné výjimky – syrečky, česká protichemická jednotka, a hlavně komedie režiséra Oldřicha Lipského. Doufám, že hravost jeho filmů v nás vybudí hravost přinejmenším stejnou... **Jan Mikulášek**

Nenad Bixi – autor číslo 1

Volnomyšlenkář a workoholik Známý spisovatel humoristických kriminálek Nenad Bixi se narodil 4. května 1924 v městečku Varaždinské Toplice v tehdejší Jugoslávii. Byl nejen autorem detektivek, novinářem (přispíval do chorvatských novin a časopisů „Globus“, „Modrý věstník“, „Výběr“, „Vše okolo nás“, „Tina“ a „Kviz“), ale i redaktorem různých vydavatelství, vysokoškolským učitelem či úředníkem roztočivých svazů. Svým založením byl volnomyšlenkář a workoholik – neuměl prý nikdy odpočívat, hodně se přepínal, vyčerpával a stresoval. To také zřejmě bylo příčinou jeho předčasné smrti, svůj první infarkt dostal kvůli neposlušnosti při léčbě – nechťel údajně totiž brát žádné léky... Rok před smrtí mu byla v Lublani udělena cena „Andrija 83“ za editování časopisu „Modrý věstník“ a za vklad do rozvoje „Záhřebské školy komiksu“. V té době už bylo na světě dvanáct vázaných knih komiksů, které editoval pod jménem „Timothy Tatcher“ (byly vydány v letech 1975–76 v nákladech mezi 23 000 a 33 000 výtisků). Infarktové stavy však přicházely stále častěji. Nenad Bixi zemřel 17. srpna 1984 v Záhřebu. Jeho poslední slova na smrtelné posteli prý patřila synu Davorovi: „Prosím tě, dávej vždycky pozor, abys nepletl tvrdé č a měkké č!“

Antihrdina Timothy Tatcher Svě nejznámější knihy psal Bixi pod pseudonymem „Timothy Tatcher“, což byla zároveň hlavní postava jeho napínavých příběhů. A právě skrze své fiktivní alter ego Timothyho získal jugoslávský autor tisíce nadšených příznivců. Tatcher totiž nevystupuje jako hrdina bez bázně a hany (tak, jak tomu v sešitových detektivkách často bývá), ale jako absolutní antihrdina. Timothy je postavou natolik naivní, všemu stoprocentně důvěřující, že naletí i lehce odhalitelným lžím a výmyslům. Působí jako novinář v oblastních novinách svého městečka, jež mají příznačné jméno „Buben“, avšak kariéra se mu jaksi vyhýbá. V práci ani v životě není příliš úspěšný – i přesto, že se mu téměř dennodenně stávají neobyčejné a neuvěřitelné věci. Jenže bezelstný Tatcher neumí ani z těchto bizarních situací těžit, nedokáže se proslavit zprávami a událostmi, ve kterých sám figuruje či je jejich svědkem. A tak u Timothyho Tatchera, Bixiho nejslavnější postavy, nalézali a nalézají nadšení čtenáři vlastní slabosti i chyby. A právě ta neuvěřitelná ušlápnutost hrdinského nehrdiny činí z Bixiho

detektivek víc než jen klasické „oddychové čtení“. Nebývá totiž zvykem, aby si u takového typu knih čtenář intenzivně kladl otázku: „Jak bych se asi zachoval v situacích, do kterých je proti své vůli vtažen můj hrdina?!“

Mrtvým vstup zakázán Bixiho pravděpodobně nejslavnějším dílem je detektivka „Mrtvým vstup zakázán“ („Mrtvacima ulaz zabranjen“), jež byla vydána poprvé v roce 1960 a poté přeložena do češtiny, němčiny a italštiny. Dílo taktéž dosud drží primát jakožto vůbec nejčtenější překlad z chorvatské literatury do češtiny („nejčtenější“ zde znamená největší součet nákladů ze všech vydání, jež v češtině vyšla). Je zajímavé, že detektivní román „Mrtvým vstup zakázán“ byl zfilmován dokonce hned dvakrát – kromě Lipského a Macourkovy verze existuje i jugoslávský film „Mrtvicima ulaz zabranjen“ (případně též „Mrtvicim vstop prepovedan“ – film bývá uváděn i pod slovinským názvem, neboť vznikl ve slovinských studiích) z let 1965/1966 (scénář Nenad Bixi a Vladimir Carin, režie Vladimir Carin a Svetislav Štetin).

Bublinový Alan V samotném Chorvatsku, a vlastně v celé bývalé Jugoslávii, je ovšem jméno „Nenad Bixi“ spojeno nerozlučně se jménem „Alan Ford“, což je populární titulní hrdina neméně populárního komiksového seriálu. Uvedený seriál je italského původu a Nenad Bixi překládal jeho „bubliny“ do (srbo)chorvatštiny. Lze dokonce říci, že bývalá Jugoslávie je jedinou zahraniční zemí, kde onen komiks uspěl. Zde se ovšem stal přímo kultovním fenoménem a je tady zřejmě i populárnější než ve své italské vlasti. Mnozí fanoušci Alana Forda zastávají názor, že o popularitu v srbochorvatské jazykové oblasti se zasloužil právě geniální (a neotřelý) styl Bixiho překladu.

Dvojče Georgese Simenona Poslední Bixiho adresa byla v přízemí domu na Petrinjské ulici 47. Tam také sledoval vše, co se za jeho okny odehrávalo, neboť poloha tohoto bydliště byla pro milovníka detektivních příběhů vskutku strategická – Petrinjská ulice se nacházela mezi dvěma policejními stanicemi, byla vždy ulicí vězeňskou, policejní a donedávna prý i vykřičenou čtvrtí, kde se kolem podivně nechutného baru Orient scházely po setmění prostitutky a jejich pasáci. Sám Georges Simenon (1903–1989), Bixiho nejoblíbenější literární vzor, by byl určitě s takovým výběrem bydlení nadmíru spokojen.

Koneckonců Brixí a Simenon si byli vůbec hodně podobní. A to nejen ve způsobu vyprávění, ale například i v rekordní rychlosti psaní na psacím stroji (a přitom psal Brixí pouze 2 prsty!).

Honorář, jež nelze utratit Jeho monopolním překladatelem do češtiny byl spisovatel a překladatel Pavel Lovrič (1913–1997). Právě on se u nás v šedesátých a sedmdesátých letech zasloužil o Brixího nebývalou popularitu a nepřímo tak podnítil i vznik filmu „Čtyři vraždy stačí, drahoušku!“. Ale ač byl Brixí u sebe doma i v zahraničí vydáván a zfilmován, příliš nezbohatl. Jak sám říkal, honoráře v Jugoslávii nestály za nic, a v tehdejší Československu byly zase vázány podivnou povinností – vyplácely se jen pod podmínkou, že je autor utratí přímo na místě, v Praze a při putování po Československu. Tahle bizarnost přiváděla Brixího do kuriózních situací. Jednou se prý jeden český celník divil, že má Brixí u sebe při vstupu do ČSSR jen pár německých marek. Když mu pak spisovatel ukázal úřední dopis od jedné významné pražské banky, celník jen zmateně dosedl na židli a vyděšeně se zeptal: „A pane, jak chcete zrovna tady u nás utratit takovej majlant?“

Okolnosti krajně podezřelé Jenže Nenad Brixí byl s českou literaturou spřízněn i jinak než skrze překlady svých veleúspěšných knih. Kdysi se jej totiž nějaký novinář ptal, jak se vlastně dostal k literatuře. On mu bez váhání odpověděl, že přes Jaroslava Haška. Vždyť v „Dobřím vojáku Švejkovi“ vystupuje detektiv, který se jmenuje stejně jako on – Brixí. Vzhledem k tomu, že řeč je o detektivu-provokatérovi, jenž udává svého spoluobčana za podezřelého hoštění a opíjení se s neméně podezřelými zahraničními studenty v předvečer sarajevského atentátu, je i tato okolnost krajně podezřelá...!

Bibliografie českých překladů Brixího děl: Brixí, Nenad: *Soutěž za milión* (Sve ili nešto; román; Praha, Svoboda 1977) – přel. Pavel Lovrič / Brixí, Nenad: *Případ Forester* (Slučaj Forester; divadelní hra; Praha, Dilia 1964) – přel. Pavel Lovrič / Brixí, Nenad: *Slyší to celý dům* (I tako dalje; román; Praha, Svoboda 1978) – přel. Pavel Lovrič / Tatcher, Timothy (vl. jm. Nenad Brixí): *Hollywood proti mně* (Hollywood protiv mene; román; Praha, Práce 1966) – přel. Pavel Lovrič / Tatcher, Timothy (vl. jm. Nenad Brixí): *Mrtvým vstup zakázán* (Mrtvacima ulaz zabranjen; román; Praha, Práce 1964) – přel. Pavel Lovrič /

Příjmení autora uvádím v české transkripci, jak je to běžné u českých překladů Brixího děl. Některé prameny ovšem přebírají původní, chorvatský pravopis, či přepis jména ze srbské cyrilice, a tak se lze setkat i s tvary „Brixy“, „Briksy“ nebo „Briksij“.
(Poznámka autorky.)

Miloš Macourek – autor číslo 2

Neobyčejná kariéra ve zkratce Český básník, dramatik, filmový a televizní scenárista, dramaturg i režisér se narodil 2. prosince 1926 v Kroměříži. Studoval gymnázium ve Frýdku-Místku a po jeho uzavření během okupace přešel do Ostravy na hudebně dramatickou konzervatoř. Po válce se ke střední škole vrátil, dlouho tam ovšem nevydržel a od roku 1946 sice bez zkoušky dospělosti, zato úspěšně vyrazil do praktického života. Prošel řadou zaměstnání, pracoval jako tiskárenský dělník, skladník, kulisák, administrativní úředník a redaktor nakladatelství „Máj“. Po vojenské službě (1948–50) byl lektorem a později – ač neměl formální vzdělání – vedoucím katedry literatury a umění „Ústřední školy odborů“. I tento fakt svědčí o jeho mimořádném talentu a možná i nevšední pílí a vytrvalosti. Od roku 1959 spolupracoval s pražským Divadlem Na zábradlí (**Nejlepší rocky paní Hermanové**), v letech 1960–1980 byl dramaturgem a scenáristou Filmového studia Barrandov. Podnikl několik cest do Ameriky, Afriky a Asie. V roce 1947 se oženil, měl dva syny.

Poeta všedního dne Kromě toho vydal několik sbírek poezie, již první knihou se přihlásil k tzv. programu poezie všedního dne, hledající kouzlo a krásu v obyčejných okamžicích. Psal i aktuální politickou poezii, koláže z děl Jarryho a poetická pásma. Je též autorem knih pro děti, tvořil povídky (**Živočichopis**), pohádky (**Mravenečník v početnicích**) a divadelní hry (**Jedničky má papoušek**, **Hra na Zuzanku**). Z hlediska ambivalentnosti poetiky má jeho dílo blízko k Aškenazymu nebo Werichovi.

Rodinné album Jedna z nejkrásnějších Macourkových knih, jakési básnické příběhy strýců, tet, bratranců a sestřenic, jež se zdaleka netýkají jen příbuzných. Macourkovským způsobem totiž glosují život jedinců na naší planetě. Rodinné album nám připomíná, že filmový scenárista, tvůrce fantaskního pohádkového světa, byl především vskutku originálním básníkem. Macourkovo dílo je podivuhodně celistvé, v jeho základu je úžas v pohledu na svět, podobný, jaký někdy vidíme v očích dětí (možná je proto tolik dětských hrdinů v jeho pohádkách a filmech, a také zvířat, s nimiž jsou děti tak zadobře). Macourek má i v poslední básnické knize spadeno na strnulost dospělosti, na všechny školní inspektory, jako byl strýc Albín, kteří umějí nazpaměť přes pět set starých myšlenek, ale ani jednu novou, a ke všem novým jsou přísní, na strýce Valentýny, kteří se mezi průměrem cítí jako doma, ale běda všem, kdo průměr jen trochu přesahují. Skutečné lidské štěstí je těmto příbuzným vzdáleno. A když, pak je trochu zvláštní a bizarní: bratranec Hubert je sice úspěšným soudcem, ale šťastným se cítí jenom jako bernardýn s obojkem a kňučí radostí, líže ruku své Heleny, když mu dává výprask. Macourkova poslední básnická kniha jako by stála vedle jeho poetického **Živočichopisu** z počátku šedesátých let – jako svérázný živočichopis rozsáhlé fiktivní rodiny se všemi strýci a tetami, bratrance a sestřenicemi. Můžeme ji číst vlastně jako jakési zástupné album lidského druhu.

Teta Amálie

Amálie má prateta
byla pečená vařená
v kostele
u pánaboha
tak jako pánbůh
byl pečený vařený u tety
na obědě i na večeři
a jak také jinak
když je všudypřítomný
A tak si spolu povídají
ale než teta něco řekne
pánbůh kývá hlavou
Vím co chceš říci Amálie
jsem přece vševedoucí
A teta si myslí
to jsem to vymňoukla
ale pánbůh mávne rukou
Nic hrozného se přece nestalo
Teta se však přesto bojí mluvit
bojí se i myslet
aby si náhodou nemyslela

něco neuctivého
a tak raději nemyslí a jde
udělat kafe
ale jak nemyslí
nasype do šálku broky
a vykřikne Proboha
to jsem to zase vymňoukla
Ale pánbůh řekne vyčítavě
Amálie Amálie
chtěl jsem samosebou broky
víš přece že bez mé vůle
ani vlas
z hlavy nespadne

Strýc Silvestr

Byl mistrem popravčím
věšel buřiče
a jiné podezřelé živly
své řemeslo měl rád
pracoval v bílých rukavičkách
nadělal si malé jmění
protože věšel

i o sobotách
byl zkrátka pilný
nadřizení mohli být spokojeni
ale nebyli
kroutili hlavami a ptali se
jak je to možné
strýc Silvestr věší a věší
buřičů by mělo být
míň a míň
ale ono je jich
víc a víc
buď je to podvod
nebo lajdácká práce
a my mu hlupáci
dáváme ještě prémie
A tak strýc Silvestr
začal být nervózní
peněz na knížce ubývalo
zatímco práce přibývalo
byla to situace
krajně zoufalá
strýc Silvestr ji však

přesto vyřešil
jako vždy
v bílých rukavičkách
s oprátkou a stoličkou

jen ten krk

byl výjimečně
jeho vlastní

Teta Irma

Když teta Irma zemřela
zbylo po ní mnoho
pudrů a krémů
byla krásná
její dvě sestry
byly už dávno babky
ona však ač nejstarší
byla stále
plná půvabu
Desítky let sedávala
před velkým zrcadlem
zachraňujíc urputně
co se dalo

den ze dne však sledovala
marnost svého úsilí

Nevzdávala se
vtírala krémy do kůže

kteřá šustila

jak hedvábný papír
denně si prohlížela krk

ramena a ruce

myslela na ústa mužů

kteřá bloudivála po těch místech
a cítila jak jí hrdlem stoupá

vlna žalu

nad krásou

kteřou tak houževnatě uchovává

pro oheň krematoria

Budete hořet mé nohy

jak dlouhá štíhlá polena

shoříte mé rty

shoříte mé oči

mé vlasy

Ach čeho je škoda víc

té krásy
nebo té práce

Strýc Mumu

Strýček Mumu byl neandrtálec

cestou kudy chodím

do trafiky pro noviny

stopoval šavlozubého tygra

v těch dobách

kdy stromy a voda

neměly ještě jméno

Strýček Mumu uvažoval

jak pojmenovat tmu a světlo

když sedával

s tetičkou Huhu

před jeskyní

večery byly chladné

a trochu nudné

oba znali všehovšudy

tři slova

zbytek se dal vyslovit

jen kyjem nebo pěstí

Teta si myslela
upletla bych svetr

kdybych věděla

co to je

nebo bych uvažila čaj

pro toho mého blázna

který se dívá tak upřeně

na tu ohromnou kulatou hvězdu

který se na ni dívá

jako by si říkal

Jednou se musím podívat

jaké to tam je

Teta Klára

Zatímco život strýce Bruna

toho krotitele

anebo život strýčka Viléma

toho genetika

byl ojedinělý a plný vzrušení

dny tety Kláry

jejich starší sestry

plynuly klidně a všedně
jako beránci po letní obloze

Ráno šla nakoupit

potom vařila

a tak dále

stále totéž

den co den

týden co týden

měsíc co měsíc

Přesto však teta Klára

nevycházela z úžasu

nad neobyčejností svého života

každý den ráno

znovu a znovu žasla

nad tím že dýchá a chodí

že má pět prstů na každé ruce

uši které slyší hvízdát

konvici na čaj

nos který cítí

vůni topinek namazaných máslem

oči které vidí

slunce za oknem
a za stolem bytost

s dvěma nohama

kteřá je jejím mužem Rudolfem

a kteřá myslí

jen na peníze

a teta Klára byla tím vším

dojatá k slzám

cítila

jak celou její bytost ochromuje

nekonečná vděčnost

za všechny ty neobyčejné dary

jako je jízda tramvají

jako je návštěva u zubaře

neboť i bolest

byla pro ni

záračný důkaz

že nespí a nesní

ale že opravdu

ač je to k nevíře

existuje

Tatínek Macha a Šebestové V roce 1961 se stal blízkým spolupracovníkem Břetislava Pojara, s nímž natočil několik animovaných filmů (**Biliár, Úvodní slovo pronese, Palác snů**). Spolupracoval také se Stanislavem Látalem (**Jak si opatřit hodné dítě, Otýlie a 1580 kaněk, Nebud'te mamuty, Příliš mnoho něhy** aj.), Jiřím Brdečkou (**Špatně namalovaná slepice**) a mnoha dalšími výtvarníky a režiséry. Jakožto tvůrce animovaných filmů spolupracoval rovněž s grafikem a ilustrátorem Adolfem Bornem. (V roce 2001 se Miloš Macourek dokonce podílel i na celovečerním filmu **Mach, Šebestová a kouzelné sluchátko**. Je totiž autorem původního animovaného seriálu, a tedy i duchovním otcem dvou žáků 3. B, kteří v tomto hraném filmu obživilí.)

Vorlíček i Lipský V roce 1966 začal působit v oblasti hrané kinematografie, kde spolupracoval převážně se dvěma režiséry: Václavem Vorlíčkem a Oldřichem Lipským. S prvním z nich natočil veselohru parodující komiksové příběhy **Kdo chce zabít Jessii?** (1966) a vzájemná spolupráce pokračovala bláznivou komedií **Pane, vy jste vdova!** (1970). Rok nato následovala moderní pohádka **Dívka na koštěti** (1971). Vorlíčkův a Macourkův zájem o moderní pohádku a propojení světa fantazie se skutečností přinesly dětem roku 1979 také jeden z nejúspěšnějších televizních seriálů všech dob – **Arabelu**, natočenou v koprodukcí s Westdeutsche Rundfunk Köln. Zcela jiného ražení je pak spolupráce těchto autorů na diskutabilní trilogii ze života moravského JZD Rozvoj Pálavice **Bouřlivé víno** (1976), **Zralé víno** (1981) a **Mladé víno** (1986). S Oldřichem Lipským spolupracoval Miloš Macourek na scénáři veseloherního experimentu vyprávěného pozpátku **Happy end** (1967) – čas příběhu se odvíjí od popravky vraha, který je zároveň vypravěčem, a jeho glosování je tomuto zápornému plynutí děje podřízeno. Z jejich následné vzájemné spolupráce vznikla komedie **Zabil jsem Einsteina, pánové** (1969) či další parodie amerických komiksů **Čtyři vraždy stačí, drahoušku** (1970). Z oblíbeného cirkusového prostředí čerpali oba tvůrci inspiraci pro své snímky **Šest medvědů s Cibulkou** (1972) nebo **Cirkus v cirkuse** (1975).

Tvůrce až do poslední chvíle... Během osmdesátých let vznikly na základě Macourkových předloh televizní seriály **Létající Čestmír** a **Křeček v noční košili**. Byl pilný a pracovitý do poslední chvíle svého života. Ještě v devadesátých letech

spolupracoval s režisérem F. A. Brabcem na filmovém zpracování Jarryho dramatu **Král Ubu** (1996) a podílel se rovněž na Brabcově adaptaci Erbenových balad ze sbírky Kytice (2000). Jeho poslední a nedokončenou prací se stala spolupráce na filmové pohádce **Čert ví proč** (2003). Miloš Macourek zemřel 30. září 2002.

Knihy ČLOVĚK BY NEVĚŘIL SVÝM OČÍM, 1958 / SAUL STEINBERG, 1959 / SMUTNÉ VÁNOCE, 1960 / ALBERT DUBOUT, 1962 / ŽIVOČICHOPIS, 1962 / BOHUMIL ŠTĚPÁN, 1963 / JAKUB A DVĚ STĚ DĚDEČKŮ, 1963 / ŠPATNĚ NAMALOVANÁ SLEPICE, 1963 / ŽIRAF A NEBO TULIPÁN, 1964 / O CHLAPEČKOVÍ, KTERÝ SE STAL KREDENCÍ, 1965 / MRAVENEČNÍK V POČETNICI, 1966 / POHÁDKY, 1971 / SVĚTE, DIV SE, 1974 / DO ŘÍŠE INKŮ, 1976 / MACH A ŠEBESTOVÁ, 1982 / RODINNÉ ALBUM, 1986 (1. ČÁST – PLANETA ŽURANGOR) / LÁSKA A DĚLOVÉ KOULE, 1989 / ŽOFKA, 1991 / MACH A ŠEBESTOVÁ NA PRÁZDNINÁCH, 1993

Komiksové scénáře MURIEL A ANDĚLÉ, 1969, kreslil Kája Saudek / MURIEL A ORANŽOVÁ SMRT, 1970, kreslil Kája Saudek / PERUÁNSKÝ DENÍK, 1984, kreslil Kája Saudek

Celovečerní filmy KDO CHCE ZABÍT JESSII?, 1966, námět a scénář s Václavem Vorlíčkem / HAPPY END, 1967, námět a scénář s Oldřichem Lipským / JÁ, SPRAVEDLNOST, 1967, scénář se Zbyňkem Brynychem / ZABIL JSEM EINSTEINA, PÁNOVÉ, 1969, námět, scénář s Josefem Nesvadbou a Oldřichem Lipským / ČTYŘI VRAŽDY STAČÍ DRAHOUŠKU, 1970, scénář s Oldřichem Lipským / PANE, VY JSTE VDOVA!, 1970, námět, scénář s Václavem Vorlíčkem / DÍVKA NA KOŠTĚTI, 1971, námět s Hermínou Frankovou a Václavem Vorlíčkem, scénář s Václavem Vorlíčkem / SLAMĚNÝ KLOBOUK, 1971, adaptace námětu, scénář s Oldřichem Lipským / ŠEST MEDVĚDŮ S CIBULKOU, 1972, námět, scénář s Oldřichem Lipským / JAK UTOPIT DOKTORA MRAČKA ANEB KONEC VODNÍKŮ V ČECHÁCH, 1974, scénář s Petrem Markovem / CIRKUS V CIRKUSE, 1975, námět, scénář s Jakovem Kostukovským, Morisem Slobodským a Oldřichem Lipským / BOUŘLIVÉ VÍNO, 1976, scénář s Janem Kozákem a Václavem Vorlíčkem / COŽ TAKHLE DÁT SI ŠPENÁT, 1977, námět, scénář s Václavem Vorlíčkem / HOP – A JE TU LIDOOO,

1977, námět, scénář s Milanem Muchnou / ZÍTRA VSTANU A OPAŘÍM SE ČAJEM, scénář s Jindřichem Polákem / HON NA KOČKU, 1979, scénář s Karlem Štorkánem a Milanem Muchnou / MONSTRUM Z GALAXIE ARKANA, 1981, námět a scénář s Dušanem Vukotičem / ZRALÉ VÍNO, 1981, námět a scénář s Janem Kozákem, Václavem Vorlíčkem a Svatoplukem Novotným / RUMBURAK, 1984, námět a scénář / MACH A ŠEBESTOVÁ K TABULI, 1985, námět a scénář / MLADÉ VÍNO, 1986, námět a scénář s Janem Kozákem, Václavem Vorlíčkem a Svatoplukem Novotným / KOUZELNÝ MĚŠEC, 1996, námět a scénář s Václavem Vorlíčkem a Jarkou Kovaříkovou / KRÁL UBU, 1996, scénář s F. A. Brabcem / PTÁK OHNIVÁK, 1997, námět, scénář / JEZERNÍ KRÁLOVNA, 1998, námět a scénář / KYTICE, 2000, scénář s F. A. Brabcem / MACH, ŠEBESTOVÁ A KOUZELNÉ SLUCHÁTKO, 2001, námět a scénář / ČERT VÍ PROČ, 2003, námět

Krátké a dokumentární filmy

BILIÁR, 1961, loutkový film, námět a scénář s Břetislavem Pojarem / CECÍLIE 470, 1961, loutkový film, námět / ÚVODNÍ SLOVO PRONESE, 1962, loutkový film, námět a scénář s Břetislavem Pojarem / ZUZANKA SE UČÍ PSÁT, 1962, kreslený film, námět a scénář s Vladimírem Lehkým / JAK KŘEČEK SNĚDL DĚDU MRÁZE, 1963, loutkový film, námět / ŠPATNĚ NAMALOVANÁ SLEPICE, 1963, kreslený film, námět / KŘÍDA, 1964, trikový film, námět / PALÁC SNŮ, 1964, loutkový film, námět a scénář s Břetislavem Pojarem / JAK SI OPATŘIT HODNÉ DÍTĚ, 1965, loutkový film, námět, scénář, režie se Stanislavem Látalem / OTÝLIE A 1580 KANĚK, 1965, loutkový film, námět, režie se Stanislavem Látalem / JAK SE SLON BÁL OČKOVÁNÍ, 1966, loutkový film, námět / JONÁŠ A VELRYBA, 1966, kreslený film, námět / LEV NA PRÁZDNINÁCH, 1966, loutkový film, námět / UTRPENÍ PANA TENKRÁTA, 1966, kreslený film, scénář / NEBUĎTE MAMUTY, 1967, loutkový film, námět, scénář a režie se Stanislavem Látalem / PŘÍRODOPIS V CYLINDRU, 1967, kreslený film, námět / PŘÍLIŠ MNOHO NĚHY, 1968, loutkový film, námět, scénář a režie se Stanislavem Látalem / CO KDYBY..., 1972, kreslený film, námět, scénář a režie s Adolfem Bornem a Jaroslavem Doubravou / ZE ŽIVOTA PTÁKŮ, 1973, kreslený film, námět, scénář a režie s Adolfem Bornem a Jaroslavem Doubravou / NESMYSL, 1974, kreslený film, námět a scénář, režie společně s Adolfem Bornem a Jaroslavem Doubravou / HUGO A BOBO, 1975, kreslený film, námět, scénář, režie s Adolfem Bornem

a Jaroslavem Doubravou / CIRKULACE, 1976, kreslený film, námět, režie s Adolfem Bornem a Jaroslavem Doubravou / O UTRŽENÉM SLUCHÁTKU, 1976, kreslený film, námět, scénář, režie s Adolfem Bornem a Jaroslavem Doubravou / ČLOVĚK NEANDRTÁLSKÝ, 1977, kreslený film, námět, scénář a režie s Adolfem Bornem a Jaroslavem Doubravou / ŠKOLNÍ VÝLET, 1977, kreslený film, námět, scénář a režie s Adolfem Bornem a Jaroslavem Doubravou / ZE ŽIVOTA DĚTÍ, 1977, kreslený film, námět, scénář a režie s Adolfem Bornem a Jaroslavem Doubravou / KROPÁČEK MÁ ANGIŇU, 1978, kreslený film, námět, scénář a režie s Adolfem Bornem a Jaroslavem Doubravou / ZOOLOGICKÁ ZAHRADA, 1978, kreslený film, námět, scénář a režie s Adolfem Bornem a Jaroslavem Doubravou / PIRÁTI, 1979, kreslený film, námět, scénář a režie společně s Adolfem Bornem a Jaroslavem Doubravou / PŘÍRODNÍ ZÁKONY, 1979, kreslený film, námět, scénář a režie společně s Adolfem Bornem a Jaroslavem Doubravou / MINDRÁK, 1981, kreslený film, námět, scénář a režie s Adolfem Bornem a Jaroslavem Doubravou / IMAGO, 1985, kreslený film, námět, scénář a režie s Adolfem Bornem a Jaroslavem Doubravou / O MATYLDĚ S NÁHRADNÍ HLAVOU, 1985, kreslený film, námět, scénář a režie s Adolfem Bornem a Jaroslavem Doubravou / O CHLAPEČKOVÍ, KTERÝ SE STAL KREDENCÍ, 1989, kreslený film, námět, scénář a režie s Adolfem Bornem a Jaroslavem Doubravou

Televizní seriály

ARABELA, 1979, námět a scénář s Václavem Vorlíčkem / LÉTAJÍCÍ ČESTMÍR, 1984, námět a scénář s Václavem Vorlíčkem / BAMBINOT, 1984, scénář / ŽOFKA A SPOL., 1988, kreslený večerníčkový seriál, námět, scénář a režie s Adolfem Bornem a Jaroslavem Doubravou / KŘEČEK V NOČNÍ KOŠILI, 1988, námět a scénář s Václavem Vorlíčkem / BUBU A FILIP, 1996, námět a scénář společně s Jindřichem Polákem a Halinou Pawlovskou / ARABELA SE VRACÍ, 1990, námět a scénář s Václavem Vorlíčkem / ŽOFKA ŘEDITELKOU ZOO, kreslený večerníčkový seriál, námět, scénář a režie s Adolfem Bornem a Jaroslavem Doubravou

Divadelní hry

JEDNIČKY MÁ PAPOUŠEK, 1959 / NEJLEPŠÍ ROCKY PANÍ HERMANOVÉ, 1962, scénář společně s Václavem Havlem / KRÁL UBU, 1964 / HRA NA ZUZANKU, 1967 / RACAJDA, 1988 / **Televizní hra** SKŘÍŇ, 2001, televizní povídka

Oldřich Lipský – autor číslo 3

Satirické začátky Režisér Oldřich Lipský se narodil 4. července 1924 v Pelhřimově. Spolu s bratrem Lubomírem působil od roku 1943 v dramatickém studiu mladých „Mladá komedie“, které vedl Zbyněk Vavřín. Po válce opustil rodné město a odešel do Prahy studovat práva a filozofii. Na škole strávil několik semestrů, pokračující aktivita na poli amatérského divadla (která záhy vyústila ve vznik Divadla satiry) jej definitivně přivedla k umělecké dráze. Objevil se na filmovém plátně, poprvé to bylo ve filmu **V horách duní** (1946), působil jako režisér i umělecký ředitel zmiňovaného pražského Divadla satiry. V roce 1949 nastoupil do Československého státního filmu, studia Barrandov. Nejprve se uplatnil jako spoluscenárista komediální agitky **Racek má zpoždění** (1950). Pak působil jako spolurežisér na snímcích **Slepice a kostelník** (1950) a **Haškovy povídky ze starého mocnářství** (1952).

Milovník cirkusů a varieté Jako svůj první samostatný film natočil veselohru **Cirkus bude** (1954), v níž kromě komediálních výkonů herců zachytil také umění předních československých artistů. Oldřich Lipský byl velkým obdivovatelem cirkusu a do cirkusové manéže a zákulisí umístil i děj několika dalších svých filmů: **Cirkus jede** (1960), **Šest medvědů s Cibulkou** (1972) a **Cirkus v cirkuse** (1975). Kromě cirkusových filmů tvořil rovněž režie reprezentativních cirkusových vystoupení i četných krasobruslařských revuí.

Filmy skutečně různorodé V roce 1955 se vrátil k Jaroslavu Haškovi a uvedl čtyři jeho povídky ve filmu **Vzorný kinematograf Haška Jaroslava** (1955). Je také režisérem jedné z prvních českých utopistických veseloher **Muž z prvního století** (1961) a veleúspěšné parodie na westerny **Limonádový Joe** (1964). Točil filmy podle scénářů Miloše Macourka, mezitím stihl i natočit snímek **Tři chlapi na cestách** (1973), který vycházel z oblíbeného televizního seriálu Jaroslava Dietla Tři chlapi v chalupě.

Cimrmani, Brdečka a další... Počínaje oblíbenou veselohrou **Jáchyme, hoď ho do stroje!** (1974) počala spolupráce Oldřicha Lipského s představiteli Divadla Jára Cimrmana Zdeňkem Svěrákem a Ladislavem Smoljakem. Úspěch prvního společného filmu následovala další komedie: **Marečku, podejte mi pero!** (1976). Za scenáristické spolupráce Zdeňka Svěráka natočil Lipský ještě dětský film **Ať žijí duchové** (1977) a Werichovu pohádku **Tři veteráni** (1983). Po filmu Limonádový Joe došlo ještě dvakrát ke spolupráci Oldřicha Lipského se scenáristou Jiřím Brdečkou – ve filmech **Adéla ještě nevečeřela** (1977) a **Tajemství hradu v Karpatech** (1981). V roce 1986 natáčel Oldřich Lipský veselohru **Velká filmová loupež** (1986), odehrávající se během výstavy, která probíhala u příležitosti 40. výročí znárodnění československé kinematografie v pražském paláci U hybernů. Během práce náhle zemřel (19. října 1986). Jeho poslední film tak dokončil Zdeněk Podskalský.

Celovečerní filmy V HORÁCH DUNÍ, 1946, role: Karel / RACEK MÁ ZPOŽDĚNÍ, 1950, spoluautor scénáře / SLEPICE A KOSTELNÍK, 1950, spolurežie s Janem Strejčkem / HAŠKOVY POVÍDKY ZE STARÉHO MOCNÁŘSTVÍ, 1952, spolurežie s Miroslavem Hubáčkem / CIRKUS BUDE, 1954, spoluautor námětu, režie / VZORNÝ KINEMATOGRAF HAŠKA JAROSLAVA, 1955, spoluautor scénáře, režie / HVĚZDA JEDE NA JIH, 1958, spoluautor námětu a scénáře, režie / CIRKUS JEDE, 1960, námět, scénář, režie / MUŽ Z PRVNÍHO STOLETÍ, 1961, spoluautor námětu a scénáře, režie / LIMONÁDOVÝ JOE, 1964, spoluautor scénáře, režie / HAPPY END, 1967, spoluautor scénáře, režie / ZABIL JSEM EINSTEINA, PÁNOVÉ..., 1969, spoluautor námětu a scénáře, režie / ČTYŘI VRAZDY STAČÍ, DRAHOUŠKU, 1970, spoluautor scénáře, režie / SLAMĚNÝ KLOBOUK, 1971, spoluautor scénáře, režie / ŠEST MEDVĚDŮ S CIBULKOU, 1972, spoluautor scénáře, režie / TŘI CHLAPI NA CESTÁCH, 1973, spoluautor scénáře, režie / JÁCHYME, HOĎ HO DO STROJE, 1974, spoluautor scénáře, režie / CIRKUS V CIRKUSE, 1975, spoluautor scénáře, režie / MAREČKU, PODEJTE MI PERO!, 1976, režie / ADÉLA JEŠTĚ NEVEČEŘELA, 1977, režie / AŤ ŽIJÍ DUCHOVÉ, 1977, spoluautor scénáře, režie / TAJEMSTVÍ HRADU V KARPATECH, 1981, spoluautor scénáře, režie / SRDEČNÝ POZDRAV ZE ZEMĚKOULE, 1982, spoluautor námětu a scénáře, režie / TŘI VETERÁNI, 1983, spoluautor scénáře a režie / VELKÁ FILMOVÁ LOUPEŽ, 1986, autor námětu, spoluautor scénáře, spolurežie se Zdeňkem Podskalským

„ČTYŘI VRAŽDY STAČÍ“

Vraždy ve filmu

Georg, mrtvoly a krásné ženy „Čtyři vraždy stačí, drahoušku“ je česká filmová komedie režiséra Oldřicha Lipského z roku 1970. Cestující ve vlaku si čte komiks, v jehož ději se v bytě nic netušícího učitele Georga Camela začnou zběsile – a na nečekaných místech – kupit mrtvoly. Jedná se samozřejmě o záměnu, která souvisí s honbou zločinných gangů za šekem na milión dolarů. Dvě gangsterské bandy totiž usilují o uloupení šeku, který převáží jistý James Porter. Záhy je ovšem majitel šeku nalezen mrtev a nenápadný učitel je, proti své vůli, vtažen do hry. Z ničeho nic se u Georga v bytě objevují nečekané návštěvy podivných individuů. A navíc o něj začnou jevit zájem krásné ženy! A na to on rozhodně není zvyklý....

Kultovní film Původně prý Oldřich Lipský a Miloš Macourek chtěli natočit klasickou detektivní komedii. Když se ale pustili do psaní scénáře podle detektivního románu jugoslávského spisovatele Nenada Brixiho, začala jim pod rukama růst parodie ve stylu komiksového seriálu. A právě gejzír gagů, skvěle napsané dialogy, výjimečně šťastné herecké obsazení, vtipné kostýmy Theodora Pištěka, sugestivní jazzová a swingová hudba, ilustrující nonšalanci a distingovanost komiksového podsvětí 30. let, výborný střih, „zemanovsky“ kolorované kamery a stylizované zvukové kulisy zajistily filmu trvalou oblibu.

„Vlajkovou lodí“ filmu je však především celková výtvarná komiksová stylizace, která se propojuje s aranžemi stříhové skladby a dějové dramaturgie peripetií ohledně krádeže miliónového šeku.

Dokonalost stylu i formy Scenáristická propracovanost dějových linií, vycizelování jednotlivých dramatických point přirozeně přechází v malovanou „interpunkci“ výkřiků, odhalení a příznačných citoslovcí. Nelze zřejmě nalézt větší projev souznění obrazu, zvuku a děje v rovině scénář-výtvarno než ve spolupráci Miloše Macourka a českého komiksového krále Káji Saudka.

Macourkova absurdně traktovaná fantastika opřádající svoje nápady inspirací z „imperialistických“ zdrojů je nejdokonaleji absorbovanou poetikou americké detektivky v českém prostředí. Domyšlenost a přirozenost, s jakou skloubil zaoceánskou inspiraci (jména postav, extravagantní typizace a exotická zápletky) s výtvarnými a hudebními možnostmi české filmové fantastiky, jsou vskutku neuvěřitelné.

Tvůrci námět a scénář na motivy románu N. Brixiho „Mrtvým vstup zakázán“ **Miloš Macourek, Oldřich Lipský** / režie **Oldřich Lipský** / hudba **Vlastimil Hála** / hraje **Orchestr Gustava Broma** / zpěv **Eva Olmerová** / kresby **Kája Saudek** / hrají: **Lubomír Lipský, Jiřina Bohdalová, Iva Janžurová, Marie Rosůlková, František Filipovský, Jan Libíček, Josef Hlinomaz, Karel Effa, Lubomír Kostelka, Vlastimil Hašek, Stella Zázvorková, Josef Kemr, Jaroslav Moučka, Robert Vrchota, František Peterka, Jan Přeučil, Zdeněk Řehoř, Zdeněk Kryzánek, Lubor Tokoš, Karel Pavlík, Jiří Lír, Otto Lackovič, Viktor Maurer, Ivo Gübel, Martin Štěpánek, Oldřich Musil, Karel Augusta, Zdeněk Blažek, Karel Sekera, Milan Kindl, Zdeněk Srstka**

Vraždy na divadle

Mezigenerační autor V generaci dnešních třicátníků je Miloš Macourek bezpochyby jedním z nejoblíbenějších, a tím pádem i nejznámějších autorů. Vždyť téměř všichni jsme v osmdesátých letech sedávali o sobotních podvečerech u rodinných televizorů, abychom zhlédli další půlhodinový příběh neuvěřitelně krásné princezny Arabely i neuvěřitelně pekelného zloducha Rumburaka, těšili se na vánoční porce pohádek, mezi nimiž nechyběla zrzavá teenagerovská čarodějnice Saxana, a s infantilní nedočkavostí čekali na každý díl večerníčku o žácích třetí bé! A protože u těch televizí s námi často seděli i naši rodiče či prarodiče, možná je Macourkova obliba vsutku mezigenerační.

Inspirátor J. A. Pitínský S nápadem interpretovat „Vraždy“ pro divadlo přišel původně režisér J. A. Pitínský. Když jsme se jej předloni ptali, jaká hra by jej lákala, nesměle zmínil touhu inscenovat některý z Macourkových scénářů. Naše původní debata, ze začátku lehce akademická, začala nabývat konkrétnějších obrysů – jen jsme se nemohli v kolektivu shodnout, co by bylo lepší, zda uvést na divadle „Čtyři vraždy stačí, drahoušku“, nebo „Což takhle dát si špenát“. A zatímco režisér Pitínský tvrdohlavě obhajoval špenátovou story, my ostatní (režisér Honza Mikulášek, manažer Tomáš Suchánek a já) jsme byli již chyceni v poučtech neuvěřitelného vražedného příběhu Georga Camela. A zprvu šílený nápad nám časem začal připadat lákavější a lákavější.

Jak „zlikvidovat“ šestapadesát postav Původní scénář je téměř dokonalým hodinovým strojkem. Všechna kolečka do sebe zapadají, žádný motiv či epizodní postava nejsou v příběhu samoúčelně. Jenomže, jak upravit scénář s padesáti šesti postavami pro potřeby souboru disponujícího deseti herci? Klasický systém „vyškrtat, co se dá“ nebyl – i kvůli prokombinovanosti zápletky – vůbec možný. A tak jsme zvolili variantu opačnou – pokusili jsme se fakt, že někteří herci budou nuceni ztvárňovat i pět rolí, vzít více do hry, vytvořit pro jednotlivé aktéry jakési univerzální figury, které procházejí dějem a přiznaně-nepřiznaně věší na své tělo další a další převleky. Ostatně, většina gangsterů jsou vlastně jakési podivné, navzájem si podobné typy... A nakonec jsme ještě pár postav připsali!

Hororová stylizace Původní film baví diváky i svou nenucenou atmosférou. Vše je v tomto příběhu jaksi samozřejmé, nekomplikované a zábavné. Springtownští občané neberou nečekanou kumulaci mrtvol jako něco hroživého, spíš je pro ně jakýmsi vítaným zpestřením poklidného maloměstského života. Naše inscenace se však snaží dodat příběhu i trochu hororové a děsivé atmosféry, hrdinové nejsou tak krásní, neposkvrnění a dokonalí jako v Lipského filmu. Jejich životní i momentální situace je asi o dost víc zoufalá a šed' vlastních existencí mnohem nápadnější. A o co víc reálně reagují na katastrofy, o to víc působí možná směšně a trapně. Alespoň v to doufáme.

Co vypadne ze skříně I přes všechny rozdíly mezi slavným filmem a naší adaptací ovšem nezastíráme, že původní film je vlastně v každém případě nepřekonatelný. A přesto, nebo i právě proto jej bereme (a vy jej, prosím, berte s námi) jako dobrodružný výlet do krajiny městečka Springtown, jako výlet plný výzev i očekávání. Koneckonců, nikdo přece nevíme, co na nás vypadne ze skříně, když ji nečekaně otevřeme...!

Nejraději vzpomínám na scénu ve sprše...

(rozhovor s Lubomírem Lipským)

Jak vzpomínáte na natáčení filmu „Čtyři vraždy stačí, drahoušku“? No tak – já bych řekl, že s takovou nějakou nostalgickou slzou v oku, ale zároveň s takovou slzou radostnou, protože celé to natáčení bylo v báječně pohodové a veselé atmosféře, i když jaksi práce samotná byla mnohdy velice obtížná a náročná. No, a právě proto se nám všem po skončení natáčení docela stýskalo.

Někde jsem četla, že autor předlohy, jugoslávský spisovatel Nenad Bixi, dorazil na premiéru filmu a reagoval hodně překvapeně... Ano, to máte pravdu. On byl trochu po zhlédnutí toho filmu, jak bych řekl, ješitně rozmrzelý, protože vlastně neviděl zfilmování svého skutečného díla. No, ale potom, když zažil ten obrovský ohlas diváků, tak se samozřejmě radoval s nimi. Musel uznat, že to..., no, zkrátka, podle mého názoru, že Macourkova adaptace byla lepší než samotný Bixi.

„Vraždy“ jsou i sedmatřicet let po svém natočení pro mnohé téměř kultovním filmem, někteří fanoušci z nich citují hlášky i celé scény. Čím si tak fenomenální úspěch vysvětlujete? Ani nevím, já sám znám dost fanoušků, kteří z „Vražd“ citují celé hlášky. Přímě velmistrem v tomto oboru je Dalibor Gondík, ten totiž zná téměř celý film úplně nazpaměť. A vždycky, když se setkáme, tak se zdravíme nějakou oblíbenou vražednou hláškou, buď „tady ručník, tady ručník“, „tady mejdlo, tady mejdlo“, nebo „vy jste pan Gogo“, „my všichni jsme Gogo“, a nebo si říkáme „dej sem ten fek, jsem fek“! Ono se vždycky v nějakém filmu objeví takové speciální hlášky, které pak zlidovějí – ať už je to „tento způsob léta zdá se mi poněkud nešťastným“ nebo „stěrače stírají“ či „padouch nebo hrdina, vždyť jsme jedna rodina“ – ale že by to bylo v takovém množství jako u „Vražd“, tak to je, přinejmenším, dost zajímavé.

Ostatně – téměř všechny filmy Vašeho bratra patří k tomu nejlepšímu, co pokladnice české filmové veselohry nabízí. Byl Váš bratr stejně bláznivý a veselý jako jeho nejslavnější filmy? To je hezké, že to říkáte, je to i moje mínění. Myslím, že brácha byl ohromně veselý člověk, přestože nebyl tak založením přespříliš velký komik a takový bavič jako třeba já. Ale díky tomu, že byl vzdělaný kluk, že rozuměl humoru a byl velice sečtělý, že právě v tom byl jeho hlavní půvab, tak proto ty filmy dokázal dodělat do takového formátu.

Našla by se ve „Vraždách“ i nějaká situace či scéna, na kterou vzpomínáte obzvlášť rád? Rád vzpomínám na jednu takovou scénku. Tam, kdy se drahé kolegyně Jiřina s Ivou mydlily v té sprše plné pěny. To bylo tak vynikající, že já – který jsem jen náhodou sledoval onu inkriminovanou scénu – po skončení záběru neodolal a úplně spontánně jsem začal tleskat a křičet: „Opakovat, opakovat!“ No, samozřejmě, ty mě pak hnaly!

Tím jste mi nahrál na další otázku. Vašimi hereckými partnery v tomto filmu byly dámy Rosůlková, Bohdalová a Janžurová. To muselo být kouzelné – hrát obklopen takovými úžasnými a krásnými herečkami... No, to taky bylo! Komu se to poštěstí, prosím vás. A já bych k tomu ještě při-

dal Stellu Zázvorkovou, s tou jsem strávil dokonce celou noc – po požití velké dávky toho Huhu koktejlu... Takže to byla radost pro mě, a nevím, jestli pro ně taky. Ale myslím a doufám, že jsme si všichni rozuměli.

Když už jste zmínil Huhu koktejl, pane Lipský, ruku na srdce, dokázal byste teď, bez velkého přemýšlení, vyjmenovat všechny ingredience, které jsou nutné k výrobě tohoto třaskavého nápoje? To je naprosto vyloučené. Vždyť ani tenkrát jsem to neuměl. Jestli chcete, tak bych vám mohl vyjmenovat ingredience a postupy při výrobě slivovice z Císařova pekaře. To bych snad dal ještě dohromady. Takže: „Kjálala lálícha? Kjálala lálícha! Kjálala lálícha: Acháno, acháno, é paprtála, taskvarta halmazňa nahvikla zamast jarda pis-kurti, é paprtála i patláma, patláma, žbrdluch.“

A kdybyste se Vy sám ocitl v podobné situaci jako Georg Camel, to znamená, že by u Vašich dveří někdo zazvonil, Vy byste otevřel a k nohám by se Vám skácela mrtvola, co byste si pomyslel? To je těžký, já myslím, že bych si pomyslel, že je nejvyšší čas, abych si zažádal o živnostenský list na provozování pohřební služby. A pomalu bych začal stavět krematoria...!

Recept na Huhu koktejli

Suroviny: **1 dl rumu, 1dl žloutku, kvasnice, mentol, cayenský pepř, kyselina mravenčí.**

Příprava: **Ingredience vložíme do dvoudílného šejkru (tzv. Boston). Dáváme pozor, aby se nevytvořil vzduchový polštář. Velmi krátce a energicky protřepeme. Zdobíme podle chuti. Podáváme ve filpovém poháru nebo malém goletu a na vlastní nebezpečí!**

při tvorbě tohoto programu jsem čerpala mj. z těchto pramenů: „timothy tatcher iz petrinjske ulice“ (aleksandar vojnović, časopis „novinar“, 2003/03), „retro barvotiskového xeroxu“ (pavel bednařík, www.volny.cz/czfilm, 2003), „databáze českého uměleckého překladu po roce 1945“ (obec překladatelů) / děkuji monice stankovičové a jaroslavu smejkalovi za překlady článků o nenadovi brixim

inspice **jarmila paulerová** / nápověda **jiřina čížková** / rekvizity **tereza dubová** / garderoba **markéta martinková** / vlásenky **dana zajíčková** / světla **jiří kos, ondřej coufal** / zvuk **michael cisovský** / šéf výroby **bedřich losovský** / jevištní mistr **pavel johancík** / propagační výtvarník **lukáš král** / technika **michal weber, filip kapusta, martin kmec, jiří zahuta**
program vydala divadelní společnost petra bezruče, s.r.o., k páté premiéře sezóny 2006–2007 / autorská práva k představení zastupuje agentura dilia, divadelní a literární agentura, krátkého 1, 190 00 praha 9 / textová část programu **ilona smejkalová** / jazyková korektura **jaroslav smejkal** / grafický návrh plakátu a programu **kateřina wewiorová** / fotografie **petr hrubeš, tomáš ruta** / vytiskl proprint, s.r.o., český těšín
divadlo petra bezruče provozuje divadelní společnost petra bezruče / ředitel **jiří krejčí** / umělecký šéf **jan mikulášek** / manažer **tomáš suchánek** / dramaturg **ilona smejkalová** / divadlo je provozováno za finanční podpory statutárního města ostrava

čtyři vraždy stačí drahoušku

